

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 451/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 48/2006 a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 52/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júna 2009 doručená sťažnosť MUDr. D. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný

súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 48/2006 a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 52/2009.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že „... podal žalobu dňa 05. 06. 2006 na OS BA I proti ľuďom, ktorí IGNORUJÚ ROZSUDOK EURÓPSKEHO SÚDU č. 57678/00 zo dňa 27. 06. 2006. Týmto rozsudkom Súd konštatoval porušovanie základných práv sťažovateľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13! Napriek rozsudku Súdu, konanie OÚJP-194/OEK-TT-1999 nie je stále ukončené a policajti z OR PZ Trnava majú byť potrestaní, čomu však bránia žalovaní v konaní 15C/48/2006.

OS Bratislava I vyrúbil poplatok 308.000.- Sk dňa 12. 12. 2008 ktorý žalobca-sťažovateľ nemal z čoho zaplatiť a odvolal sa. OS BA I však konanie aj tak zastavil, čo je v rozpore so zákonom a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Odvolací súd protizákonné rozhodnutie odobril a taktiež konal protizákonne a protiústavne a proti medzinárodnému dohovoru, ide o jasný dôkaz MAFLÁNSKEHO PREPOJENIA SÚDOV a KRIMINÁLNY VÝKON SÚDNICTVA.

Sťažovateľ podal dovolanie, ale on nie je povinný neustále zápasit' s SVOJVÔĽOU SUDCOV ! ktorí navyše nerešpektujú rozsudok nadriadeného súdu ...“.

Sťažovateľ na podporu porušenia svojich práv neuviedol v sťažnosti žiadnu právnu argumentáciu.

3. Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vo veci rozhodol o porušení ním označených práv okresným a krajským súdom, prikázal okresnému súdu priznať mu oslobodenie od súdnych poplatkov a vo veci konať, zrušil uznesenie krajského súdu č. k. 8 Co 52/2009-125 z 27. februára 2009 a uložil okresnému súdu a krajskému súdu povinnosť, aby mu zaplatili primerané finančné zadosťučinenie, a to každý v sume 10 000 € a trovy právneho zastúpenia.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

5. Ústavný súd zo spisu okresného súdu sp. zn. 15 C 48/2006 v konaní o ochranu osobnosti zistil, že návrh bol podaný na okresnom súde 5. júna 2006 a rozšírený 11. septembra 2006 a 26. júla 2007. Vzhľadom na to, že išlo o návrh s nedostatkami, okresný súd opakovane (1. decembra 2006 a 18. júla 2007) vyzval sťažovateľa na ich odstránenie, zároveň 7. novembra 2007 vyzval sťažovateľa a 12. júna 2008 ho urgoval, aby dokladoval svoje osobné a majetkové pomery pre účely oslobodenia od platenia súdneho poplatku. Okresný súd uznesením č. k. 15 C 48/06-106 zo 14. októbra 2008 sťažovateľovi neustanovil zástupcu z radov advokátov a uznesením č. k. 15 C 48/06-112 zo 7. novembra 2008 pripustil rozšírenie návrhu. Okresný súd vyzval 11. decembra 2008 sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku v čiastke 308 000 Sk. Sťažovateľ súdny poplatok nezaplatil,

v dôsledku čoho okresný súd konanie vo veci uznesením č. k. 15 C 48/06-120 zastavil a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. O odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu rozhodol krajský súd uznesením č. k. 8 Co 52/2009-125 z 27. februára 2009 tak, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil a odporcom nepriznal trovy odvolacieho konania. Sťažovateľ podal 1. júna 2009 proti rozhodnutiu krajského súdu dovolanie a požiadal o ustanovenie právneho zástupcu. (Uvedeného dňa bola ústavnému súdu doručená sťažnosť sťažovateľa.) Okresný súd 2. septembra 2009 vyzval sťažovateľa na preukázanie jeho rodinných, zárobkových a majetkových pomerov. Uznesením č. k. 15 C 48/2006-135 z 1. októbra 2009 rozhodol, že sťažovateľovi zástupcu z radov advokátov neustanovuje. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ 15. októbra 2009 odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením č. k. 4 Co 425/2009-141 z 28. apríla 2010 tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil. Okresný súd vyzval 13. augusta 2010 sťažovateľa na zvolenie si právneho zástupcu a špecifikáciu dovolacieho dôvodu. Na základe reakcie sťažovateľa ho opätovne vyzval na preukázanie rodinných, zárobkových a majetkových pomerov a aj sám uskutočnil výzvy na ich prešetrenie.

6. Zo sťažnosti, z jej príloh a zo spisu okresného súdu sp. zn. 15 C 48/2006 ústavný súd zistil, že v konaní o ochranu osobnosti, v ktorom sťažovateľ namieta porušenie svojich práv prokurátorkou a riaditeľom V. B. a policajnými orgánmi Úradu inšpekčnej služby Policajného zboru Bratislava, bolo konanie zastavené a v konaní o dovolaní sa nepokračuje, keďže nie je v súčasnom období vyriešená otázka právneho zastúpenia sťažovateľa v dovolacom konaní.

7. Ústavný súd koná na základe princípu subsidiarity zakotvenej v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

8. Podstatou námietok sťažovateľa je právne posúdenie postupu a následného rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu najmä z hľadiska rešpektovania jeho práva na spravodlivé súdne konanie a z neho vyplývajúcich (a na neho nadväzujúcich) označených práv, v dôsledku porušenia ktorých sa domáhal ochrany v konaní pred ústavným súdom a podaním dovolania najvyššiemu súdu a zrušenia rozhodnutia krajského súdu. Ústavný súd poznamenáva, že konanie o ochranu osobnosti, ktoré bolo zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku, nie je právoplatne ukončené pred všeobecnými súdmi, keďže dosiaľ nie je vyriešená otázka právneho zastúpenia sťažovateľa pre dovolacie konanie. Je potrebné tiež uviesť, že doterajšia dĺžka konania na okresnom súde je zásadným spôsobom ovplyvnená prístupom a nespoluprácou sťažovateľa pri vykonávaní jednotlivých úkonov. Právo sťažovateľa na súdnu ochranu sa tak nemôže naplniť v dôsledku marenia postupu súdov ním samotným. Z uvedeného dôvodu je potrebné sťažnosť sťažovateľa považovať v celom rozsahu za zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd ju preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. novembra 2010